

PENELOPE BLOOM

H

E

R

FELFALNÁM

Egy dögös, új főnök szexi testtel és isteni muffinokkal.
Aki ráadásul a középsulis szerelmem.
És nem emlékszik rám.

Ugyan mi gond lehet?

Persze azon kívül, hogy őt látva alig bírom a bugyimban tartani a saját muffinomat, pedig pár hónap múlva fel kell pattanom egy repülőre, hogy Párizsba utazzak egy művészeti suliba, ahol végre valóra válhatnak az álmaim, amikre igazán, hosszú-hosszú évek óta vágyom. Nem hagyhatom, hogy egy pasi keresztbe tegyen ennek.

Szerencsére csak egy gyors munkát kaptam tőle, pár dekoruccot kell csinálnom egy nagy halloweenbulira. Szóval Emily, te szexmániás, nem szabad megtörnöd, még akkor sem, amikor a pasi édesebbnek néz ki, mint a péksütemények, amiket süt. És még akkor sem, ha utánad ő a legnagyobb rajongója az őszi-téli ünnepeknek. Vagy ha ugyanúgy imádja a horrorfilmmaratonokat. Vagy ha elolvadsz már csak a mosolyától is.

Szóval bármilyen álomszép is a szeme, tökéletes a teste, tudom, hogy fel kell szállnom arra a gépre, és ki kell vernem a fejemből a gyönyörű gyerekeinket, akikkel a fehér kerítéses házukban éltünk volna. Ugye?

PASSION
VÁLOGATÁS

PENELOPE BLOOM

így beszél az alkotás folyamatáról:
„Soha nem voltam egy magabiztos író.
Gondolom, ahogy a legtöbb szerző,
én is sokat küszködök. Harcolok a leírt
szavaim bizonytalanságával, és néha
kételkedem magamban, újra elolvasok
fejezeteket, s azt kérdezem magamtól,
mégis mi a fenét gondoltam? Vagy
épp azt, hogy az olvasóim mit fognak
szólni, hogyha elolvassák az unalmas
párbeszédeimet. És néha beleszeretek
egy-egy karakterembe, aztán később
rádöbbenek, hogy nagyon unalmasak.
Büszkén hátba veregetem magamat,
ha befejezek egy fejezetet, csak hogy
másnap, újraolvasva azt, kételkedjek
az épelméjűségemben.”

Tudj meg többet a sorozatról:

www.penelope-bloom.com

www.facebook.com/PassionValogatás

**PASSION
VALOGATÁS**

„Izgatottan faltam a lapokat, többször hangosan fel is nevettem, miközben elképzelttem a barátok bohóckodását. William, Bruce és az egész banda szerepet játszik a történetben, ahogy örülten próbálnak „segíteni” Ryannek elnyerni álmai nőjének szívét. Már alig várom, hogy megtudjam, ki szerepel a következő könyvben, légy szíves, legyen Lilith!”

Amazon

„Nagyon vicces! A harmadik könyv a csábító sorozatban a szerelemhez meg a boldog befejezéshez vezető kacagtatóan szexi és édes tévutak garmadája.”

Goodreads

„Komolyan mondom: ezek a regények zseniálisak. A romantika, a hangos nevetést kiváltó humor, a szexiség és a megszámlálhatatlanul sok mókás helyzet keveréke.”

Barnes&Noble

„Imádtam ezt a könyvet! Imádtam az összes karaktert, és a közöttük lévő kapcsolatot. És imádtam a történetet. A főszereplők, Emily és Ryan hamar a szívemhez nőttek. Remélem, Steve is megkapja a maga sztoriját.”

New in Books

„Azt hiszem, nem volt olyan fejezet, ahol ne hahotáztam volna önfeledten egy-egy szituáción. Könnyed románc erős karakterekkel, akik egyértelműen a saját szabályaik szerint játszanak. Penelope tényleg tudja, hogyan kell könnyeden írni, és szórakoztatni az olvasót. Jöjjön a sorozat újabb kötete!”

LovelyBooks

PASSION
VALOGATÁS

PENELOPE BLOOM

H
E
R

FELFALNÁM

— részlet —

EMILY

Vízcseppek gördültek le Lilith kocsjának anyósülés melletti ablakán. Kábé ő az egyetlen igazi barátom, egyben az egyedüli lehetőségem a magánfuvarozásra a városban. Tényleg túlságosan bebugyoláltam magam a kora őszi reggel enyhe hűvössége ellen, de egész nyáron arra vártam, hogy hordhassam a kényelmes ruháimat, és pár réteget bármikor lekaphatok, ha túlságosan meleg lenne.

Ujjhegyeim végigsiklottak a levélen a kabátom zsebében. Annyira a szokásommá vált magamnál hordani, hogy újra és újra elolvashassam, hogy a végén a papír egészen felpuhult, de még mindig egyszerre öntött el az izgalom és a rettegés, valahányszor hozzáértem. A levél új kezdetet jelentett. Esélyt, hogy valódi lépést tegyek az álmom felé. Éveken át úgy éreztem, olyan bizonytalanul kerülgetem a gondolatot, hogy valódi, profi festő leszek, mint egy kisgyerek egy háromkerekű biciklin. Soha nem tudtam egyenesen haladni, és valahányszor azt hittem,

hogy közeledem, elszáguldottam a cél mellett, aztán mehettem vissza a startmezőre, hogy kezdhessem az egészet előlről.

Ezúttal másképp lesz. A zsebemben rejlő levél maga az *egyenes vonal*. Közvetlen járat, ezt még én sem szűrhatom el. Csak meg kell jelennem a reptéren januárban. Egyszerű, mint a levegővétel. Bár alvási apnoéval¹ úgy tűnik, hogy a légzés nem mindig a világ legegyszerűbb dolga a számomra, úgyhogy ez rossz analógia. A lényeg, hogy képes vagyok rá.

Ez a kedvenc időszakom az évben. Ősz. Véget ért a nyár, vagy legalábbis most hörögte el az utolsó szavait. Tudom, hogy elvileg a nyár a legjobb. A fürdőruhák, a bulik, a piknikek időszaka, amikor frizbit dobálsz a golden retrievereknek a parkban. *Hurrá! Éljen a nyár!* Csakhogy ez számomra sosem volt valóság. Számomra a nyár a mell alatti izzadást jelenti, hogy egész nap bent maradok, mert nem akarok elolvadni odakint, és hogy túlesek az éves napégésen, ami emlékeztet rá, hogy miért nem akarok soha többé leégni. Ja, meg folyamatosan ömlenek a rádióból az olyan légkondik reklámjai, amik „legyőzik a forróságot”.

Szóval, cseszd meg jó alaposan, Nyár! Egy újabb évre véged, eljött a horrorfilmmaratonok ideje, és hogy az M&M's megjelentesse a halloweeni témájú reklámjait. A levelek a sárga, a narancs és a vörös minden elképzelhető árnyalatára váltottak át. Esős reggel ide vagy oda, akaratlanul is éreztem a közelgő ünnepek izgalmát. Ez

¹ Súlyos alvászavar, mely során alvás közben a légzés időről időre abbamarad.

annak a napnak a reggele volt, amire egész évben vártam, amikor az ember *érzi* a változást, amint kilép az utcára. A levegő csípős, energetizáló hatásától szerettem volna nekigyürkőzni a napomnak, még akkor is, ha ez nagyjából annyira volt jó, mint egy százötven kilós, izzadt pasihoz dörgölni magad, akinek csimbókos a test-szőrzete.

Mindig is imádtam a halloweent. Talán nem is annyira magáért, hanem mert ez jelentette a hideg ünnepek első hullámát, amiket egész évben vártam. Csakhogy idén minden több lesz egy sor ünnepnél. Ezek az utolsó hónapok, mielőtt a tengerentúlra repülök, és elkezdem a párizsi művészeti iskolát. Nem számít, hányszor gondoltam rá, hányszor olvastam újra a felvételi levelet, még mindig nem tűnt valóságosnak.

– Ne tűnj már annyira boldognak! – nyögött fel Lilith. Vastagon kihúzta a szemét, teljesen egyenes, fekete frufruja volt, és rövid, fekete csipkeláncot viselt sápadt, karcú nyakán. Tökéletes porcelánbőre volt, és olyan vonásai, akár egy szépségkirálynőnek, de állandóan olyan arcot vágott, ami azt üzenté – szemernyi kétséget sem hagyva –, hogy gyűlöli a tényt, hogy léteznie kell.

Ha itt kellett lennie, akkor legalább tett róla, hogy az univerzum tudja, hibát követett el.

Voltam olyan mázlista, hogy középiskolában megismerhettem, és azóta is valószínűtlen barátok maradtunk. Talán azért, mert csak az én jegyzeteimből és segítségemmel élte túl a sulit, vagy mert sikerült megmentenem a legrosszabb zaklatóktól, akiket mintha vonzott volna. Mindenesetre kedveltem őt, azt hiszem, ugyanazért, amiért az emberek megmagyarázhatatlan okból

szeretik a macskákat. Az ágyamra akarsz kakálni, mert egy napra elutaztam a városból? Pont az alom elé pisilni, bár az tökéletesen tiszta? Vagy talán a héten tizedszer is meg akarsz bizonyosodni róla, hogy a gravitáció még működik, és lelököd az innivalómat a padlóra? Ez volt Lilith, legalábbis amennyire ismertem, a fürdőszobai szokásait kivéve. Mélyen, *nagyon, nagyon* mélyen legbelül tudtam, hogy neki is szüksége van szeretetre, mint bárki másnak. És tetszett, mennyire igyekszik úgy tenni, mintha nem így lenne.

– Mondtam, hogy fejezd be! – ismételte a szokásos fapofával. – A szemem sarkából látom, hogy mosolyogsz. Okádnom kell tőle.

– Nem tehetek róla. Ősz van! – mondtam szinte énekelve, részben azért, mert tudtam, hogy a kimutatott boldogság Lilith kriptonitja.

Grimaszolt.

– Jó, akkor talán azok az undorító lények, amiket a konyhámban próbálsz növeszteni, hamarosan meghalnak.

– Növények, Lilith. Növényeknek hívják őket, és tekintve, hogy bent vannak, sajnálattal közlöm, hogy valószínűleg túlélnek.

– De történhetnek balesetek. – Nem vette le a szemét az útról, de azt hiszem, láttam az öröm villanását a szemében, ahogy gyilkos gondolatai támadtak.

– Miféle ember nem szereti a növényeket?

– Büdösek.

– Ó! – kiáltottam fel az út melletti hirdetőtáblára mutatva. – Sütőtökös latte! Október közepén járunk, és még nem is ittam! Muszáj! *Légyszi!*

– Pff... – Rám pillantott, nem túlzottan aggódva a körülöttünk száguldó forgalom miatt, miközben szúrós szemmel nézett.

Ideges mosoly suhant át az arcomon.

– Az út – jegyeztem meg csendesen.

Unottan visszafordította a tekintetét.

– Nem megy sehova.

– Gyakorlatilag nem. Mi viszont *igen*. Kábé... 140-nel – mondtam oldalra dőlve, hogy ránézzek a sebességmérőre. Nevettem, de a szívem kalapált. Teljesen biztosra vettem, hogy még néhány másodperc, és lesodródtunk volna az útról a tüzes halálba. Túl sok mindenért volt érdemes élnem ahhoz, hogy fiatalon haljak meg. A *Trónok harca* utolsó évada még csak most jön, soha nem ettem buggyantott tojást, és a bakancslistámon még legalább tíz tétel nincs kipipálva, kezdve azzal, hogy „éjszaka korcsolyázni egy dögös pasival a *Dirty Dancing* zenéjére”.

Tök komolyan, ha meghalnék, mielőtt eljutnék a művészeti suliba Párizsba... tuti visszatérnék Lilithet kísérteni. A művészi képességeimmel kísérteties péniszeket rajzolnék a zuhanyajtó bepárasodott üvegére, és nem egyszerű gimis graffitipéniszeket. Felkavaróan részletgazdagok és életszerűek lennének. Én... hát igazából eddig jutott a kísértő kreativitásom. De ha eljönne az idő, kitalálnék valami jobbat.

Lilith vállat vont az emlékeztetőre, hogy figyeljen az útra. Nehéz volt megmondani, mikor mulatott valamin, de szerintem én képes voltam érezni, ahogy árad belőle, akár a hőség. Valószínűleg a világ szemében ártatlannak tűntem, az övében pedig megtörhetőnek, dacára an-

nak, hogy évek óta ismertük egymást. Szerintem a maga macskaszzerű módján a mancsával finoman lökdösött egy jó nagy földre zuhanás felé, csak hogy lássa, mi fog történni.

Kibámultam az ablakon, amíg lekanyarodtunk. Az üzletek már elkezdték telepakolni a polcaikat halloweeni holmikkal, a kukorica formájú cukorkától kezdve a tökögig, és nem kevesebb, mint két horrorfilmmaratont néztem végig, bár kábé annyira bírtam az ijesztgetést, mint egy csivava július 4-ét. Legjobban Freddy Krueger paráztatott be. Márminthogy mi ijesztőbb van a pasinál, aki álmodban kap el? Legalább a többi rosszfiú mellett lehetsz *nem* a buta nőci a horrorfilmekből, akik persze sosem jönnek rá, hogy az alagsor egyenlő a halállal, az emelet egyenlő a halállal, a cséplőgépekkel teli fészker pedig *mindenképpen* egyenlő a halállal. Őszintén, ha én benne lennék egy horrorfilmben, összeszedném a barátaimat, belenéznék a tükörbe, és megpróbálnám eldönteni, melyikünk hasonlít leginkább a cuki szomszédlányra. Mindenki más meghal, a srác pedig, aki menő sportolónak néz ki, valószínűleg titokban maga a gyilkos lenne. Kiszámítható vagy sem, attól még egy nagy párna mögül néztem a horrorfilmeket.

Megmondtam Lilithnek, hogy leparkolhat, én majd beszaladok kávéért, részben azért, mert bele akartam kóstolni az időjárásba, de inkább mert láttam, mennyire megijeszti a gyorséttermi dolgozókat. Egyszer mesélte, hogy talált egy döglött legyet egy vákuumzáras zacskóban, aztán beledobta a sült krumplijába, hogy ingyen kaját kapjon egy étteremben. A legrosszabb, hogy biztos

voltam benne, nem is igazán az érdeklő, hogy pénzt spóroljon. Szerintem csak szerette kínozni az embereket.

Kicsit szorosabban a nyakam köré tekertem a sálamat. Igen, a *sálamat*. Sálás idő volt, és nem tudom, szerettem-e bármit annál jobban, mint hogy gyakorlatilag egy kisméretű takarót csavarok a nyakam köré, és egész nap hozzábújhatok. Azt kívántam, bár újra divatba hozhatnánk a köpenyeket. Soha nem láttam a középkori témájú sorozatokban vagy filmekben, de mérget vennék rá, hogy az emberek maguk köré kanyarították őket, és takarónak használták, amikor a kastély körül lófráltak.

Már attól, hogy megéreztem a csípős levegőt, szerettem volna szökdécselve tapsikolni, de tudtam, hogy Lilith valószínűleg spontán meggyulladna, ha ekkora boldogságot látna a visszapillantó tükörben, úgyhogy visszafogtam magam.

Sikerült megvennem a kávékat anélkül, hogy traumát okoztam volna bárkinek is, és pár perccel később visszacsusszantam a kocsiba. Lilith elvette tőlem a sajátját, és belekortyolt. Felnyögött.

– Pfuj! Undorító!

– Mi az? – kérdeztem. – Elszúrták?

– Nem, semmi baj. Tudtam, hogy ilyen íze lesz.

Felvontam a szemöldökömet, vártam, hogy megmagyarázza.

Szúrós szemmel nézett rám.

– Könnyebb utálni mindenkit, aki ilyet iszik, ha emlékszem, milyen pocsek.

– Éééértem – bólintottam, mintha tényleg érteném. Belekortyoltam a kávéba, de aztán megdermedtem. Arra számítottam, hogy Lilith felnevet, talán csak egy kicsit,

de az arca kifejezéstelen maradt. Elmosolyodtam magamban. Talán ő nem tartja magát viccesnek, de én szerettem őt és az ő... *pillanatait*. Tényleg olyan bájos volt, mint egy macska. Lehet, hogy úgy tesz, mintha utálna és túl jó lenne hozzád, de akkor is tudod, hogy vágyik a vakargatásra, még úgy is, ha soha nem ismerné be. Elgondolkodtam, mit tenne Lilith, ha megvakargatnám a füle mögött, de úgy döntöttem, nagyobb kárt tudna okozni nekem, mint egy macska, úgyhogy inkább nem mozdítottam meg a kezemet. De akkor is azt terveztem, hogy megpróbálom megnevetetni, még ha ahhoz egy döglött madarat is kell hoznom neki.

Kicsit később megálltunk az idősek otthonánál.

– Akarod, hogy bemenjek veled? – kérdezte Lilith.

– Kösz, nem, anyu – vigyorogtam.

– Tök mindegy. Amúgy is fel vagyok puffadva. Valószínűleg jobb, ha most nem mozgolódom sokat.

– Hiszed vagy sem, egész nap meglettem volna anélkül, hogy ezt tudom.

– Ma szerencsés napod van. Kettőt egyért akciót tartok.

– Miből? Olyan dolgokból, amiket jobb lenne nem tudnom?

Bólintott.

Láttam, hogy engedélyre vár, és sejtettem, hogy meg fogom bánni, de felsóhajtottam.

– Oké. Mondjad!

– Néha éjszakánként egy arctalan szürke férfit látok a szobám sarkában. Nézi, ahogy alszom. Bénultam ébredéskor, és csak a szememet tudom mozgatni...

– Tökéletes! – szakítottam félbe, mert máris kirázott a hideg. – Ez segíteni fog az álmatlanságomon. Most megyek, hogy festeni tanítsak néhány mogorva nyugdíjast. Kösz a fuvart!

– Ja, William ma ott lesz. Benne van a programjában. Csak szólok.

William Chamberson Lilith főnöke. A barátnőm a titkárnője, és nem tudtam biztosan, nem azért szól-e erről, mert azt hiszi, hogy még mindig bele vagyok zúgva a pasiba, pedig soha nem is voltam, akár hiszi, akár nem. A középsulis barátom megcsalt, egy másik lány kezét fogta, mindössze pár nappal azután, hogy hivatalosan bejelentettük, hogy „járunk”. Úgyhogy igen, gyakorlatilag szakértőnek számítottam az egész életet megváltoztató fájdalomban, amit a hűtlenség okozhat. William nős volt, és a bennem élő középsulis soha még csak nem is gondolt volna arra, hogy belezúgjon egy nős pasiba, még akkor sem, ha szívdöglesztően néz ki és sármos.

William iker. A testvére Bruce Chamberson, ketten vezettek egy több millió dolláros vállalatot. Mindkettőjünkkel találkoztam abban a pár hétben, mióta festőórákat tartottam itt. Az egyik lakó William feleségének nagyanyja, és a feleség, a testvér és a testvér felesége rendszeresen eljártak pókerezni a nyugdíjasokkal.

Bruce amolyan zárkózott Superman-típus volt, az állavonala gyorsabban vágna át téglafalakat, mint a jégcsákány, a tekintetétől kiveri az embert a víz, a teste ehhez passzolóan karcsú és izmos. A haját mindig tökéletesen fésüli, és elég néhány pillanatig nézni őt, hogy egyértelmű legyen: totálisan kényszerbeteg, vagy legalábbis közel áll hozzá. Ha kedveled az embereket... vagyis úgy

általában szereted a férfiakat, akkor benne nehéz hibát találni. Kivéve az egész női részt, persze.

Aztán ott van William. Ha Bruce Superman, akkor William az, ahogy Superman kinézne, ha szeretne bulizni, nem ismerné a fésűt, és némi gondja lenne a kleptomániával. Együtt valószínűtlen párost alkottak, de nagyon szórakoztató volt nézni, ahogy összetűztek, és úgy tűnt, mindig azt teszik.

Amikor megtudtam, hogy Lilith egy szuperbefolyásos üzletember titkárnője, bevallom, eltűnődtem, milyen főnök viselné el őt. Amint megismertem Williamet, megértettem. Lilith volt a cselszövő macska, William pedig... azt hiszem, ő inkább róka volt, amihez hozzácsapták egy kiskutya lelkesedését és jó természetét. Néha gondtalannak és ártatlannak tűnt, de a könnyed természete mögött egy ravasz zseni rejtőzött. El tudtam képzelni a vidámságot a tekintetében, ha Lilith bedobta a fapofás humorát egy fontos ügyfélnél, vagy valakit levegőnek nézett, mert épp egy SMS közepén tartott.

Bevittem egy kistáskányi kelléket a bejárati ajtón, befelé üdvözöltem az ismerős arcokat, és elkezdtem előkészülni az osztályteremnek kapott pihenőszobában. A melóval nem kerestem sokat, de legalább kerestem, és a munka kapcsolódott a művészethez, ami az én szememben győzelem volt. Amióta csak eltökéltem, hogy festő leszek, harcban álltam a világgal. Senki sem farkaszkodott a poénokkal, amikor megtudta, mivel akarok foglalkozni.

„Ó, művész vagy? Akkor melyik Starbucksban dolgozol?”

Mind elmehetnek a francba. Mert nem a Starbucks-ban dolgoztam. Hanem... Hát, egy idősek otthonában, és néha más melókat is elvállaltam. Ráadásul amikor tényleg egy kávézóban dolgoztam, az nem Starbucks volt, kösz szépen. Igazából egy Starbucks-utánzat, ami talán még rosszabb. De akkor is elmehetnek a francba.

Épp azt rakosgattam ki az asztalokra, amire a „diákoknak” szükségük lesz, amikor odakint meghallottam egy hangot, amit nem ismertem fel. A nyakamat nyújtogattam, hogy kilássak a folyosóra, és megláttam a férfit, aki beszélt. Az egyik szemöldököm önkéntelenül felszaladt.

Tetszett, amit láttam, és a szemöldökömnek is, legalábbis az egyiknek. Volt benne valami halványan ismerős. Valahogy úgy nézett ki, mint a fiú, akit a gimiben ismertem, de egy isten háta mögötti suliba jártam, úgyhogy ennek a véletlennek az esélye szinte egyenlő volt a nullával.

Egyenes hátú és atlétatermetű volt. Sötét haját rövidre vágatta, és a tekintetem azonnal a mesés ajkaira siklott. Egyértelműen nagy szenvedéllyel adta elő a mondandóját, de kábé annyira figyeltem a szavaira, mint egy gimis a hetedik óra végén.

Ő az a pasi. Akiről akkor álmodsz, amikor elhalványulnak a fények, és öt perce elmerültél a habfürdőben. Amikor gyertyák pislákolnak a kád mellett, és halk, selymesen lágy zene száll a levegőben.

Ott és akkor ki tudtam volna találni pár ezer fantáziát. *Annak a pasinak az ötven árnyalata.* Az egyikben ott állok a lerobbant kocsim mellett az út szélén – azt fe-

lejtsük el, hogy nincs is kocsim –, ő pedig ráteszi tetkós kezét a motorháztetőre, és belenéz.

– *Alaposan el kell mélyednem ebben, kisasszony. És mocskos munka lesz. A legnagyobb szerszámomat kell használnom hozzá. A péniszemet. Szexelni fogok magával.* – Igen, az álompasijaim nem túl visszafogottak.

Vagy esetleg három csuklyás alak sarokba szorít egy sötét sikátorban, erre ő megjelenik. Amikor a rosszfiúk padlót fognak, izmos karjába kap, és édes semmiségeket suttog a fülembe egész úton a lakásáig.

– *Elvesztettem a műfogsoromat.*

Beletelt egy nyugtalanító pillanatba, míg leesett, hogy ezek a szavak nem Mr. Fantázia ajkát hagyták el, hanem a hírhedt nagyiét, aki mellém sétált. Ő volt William feleségének nagymamája, a nyugdíjasotthon igazi csintalan bohóca.

– Ó... oké – mondtam.

– És megtaláltam Earlét – közölte felkacagva, miután mosolyogva megvillantott egy borzasztóan illeszkedő fogsort.

Próbáltam nem öklendezni.

– Maga miért... Hogy mi?

– Az a szemétláda múlt éjjel megvert pókerben. Most péppé verheti a kajáját, ha enni akar. – Megint nevetett, miközben eldöcögött a széke felé. Úgy mozgott, mint egy törekeny idős hölgy, de én átláttam a szitán. A sokkal fiatalabbak könnyedségével is tudott mozogni, de szerette eljátszani az aranyos öreg nagyikát, mert az sokkal több stiklijét segített megúszni.

Próbáltam szabadulni a képtől, hogy Earl fogsora a szájában van, és újra az előbb elképzelt csodás pillanatokra fókuszálni.

A férfi William Chambersonnal beszélgetett, aki észrevett, és elindult felém. Most mindketten felém tartottak, és pillanatnyi pánikban majdnem elszaladtam.

Lecsillapodtam – alig –, és olyan mosolyt erőltettem magamra, ami remélhetőleg azt sugallta, hogy nem kell bugyit cserélnem.

– Ryan – szólalt meg William felém biccentve. – Ő itt Emily. Emily, ő itt Ryan. Ő vette át a feleségem pékségeit, amikor beindult a vállalkozás tévés része. És az a helyzet, hogy művészre van szüksége.

Ryan. Még a név is ismerősen csengett. Valahogy tuti elnyomtam a középsulis emlékeimet, mert nehezen kapcsoltam nevet az oly sok évvel ezelőtti muffinsütő kínzóm arcához. De meg mertem volna esküdni, hogy Ryannek hívták. Közelről ráadásul még ismerősebbnek tűnt.

Ryan a kezét nyújtotta, hogy megrázza az enyémet. *Milyen hivatalos.* Nagyon nyeltem, és előrenyúltam, hogy megragadjam a kezét, bár az összes elképzelt jelenetben az első érintkezésünk egy csók volt.

Teljesen elszúrta a rákulcsolást, és a végén a mutató- és a középső ujját szorítottam meg az egész keze helyett. Valahogy sikerült finoman lepleznie a hibámat azzal, hogy régimódi mozdulattal gyengéden maga felé húzta a kezemet, amitől elpirultam.

– Helló! – mondtam.

Összehúzott szemmel nézett rám. Ha nem lett volna több eszem, azt hittem volna, hogy ő is ugyanazt a dejá vu-t éli át. Kissé félrebillentette a fejét, és úgy tűnt, hogy talán mond valamit, de aztán szinte észrevétlenül megrázta a fejét.

– Tehát maga a művész? William nagyon dicsérte a munkáit. Szeretném megnézni őket.

– Szegény vagyok, és szeretek képeket festeni. Ezen kívül sok bizonytalansággal, kétkedéssel és érzelmi fájdalommal küzdök. Mindez elég ahhoz, hogy művész legyek, nem?

Ryan elmosolyodott, és William felé fordult.

– Kell nekem.

– Hol? – kérdeztem.

A két férfi visszafojtotta a nevetését.

Hol? Most komolyan ezt kérdeztem? Úgy éreztem, kell nekem egy olyan régimódi legyező, hogy lehűtsem magam, vagy egyszerűen csak egy nagy zsák, amit a fejemre húzhatok.

– Képletesen értettem – felelte Ryan. – Elnézést. Kissé előreszaladtam. Halloweenbulit rendezek mindenkinek *A buborékos péknél* és a *Galleonnál*. Ez amolyan csapatépítő. Legalábbis ez az ürügy, hogy használhassam William pénzét.

A buborékos pék. Az emlékeimben képek tűntek fel a srácról, akit a gimiben ismertem, és akivel párba kerültünk háztartástanórán a végzős év első napján. Ő volt a tipikus népszerű sportoló, aki a sulis visszataszítóan leggyönyörűbb és leggenyőbb csajával járt. Arra számítottam, hogy lazázni fog, és azt akarja, hogy min-

den melót én csináljak, de tényleg úgy tűnt, hogy szeret főzni, és jól is ment neki. Ez a srác volt az. Biztos.

Amint a gondolat átcikázott az agyamon, minden szélesebben bevillant. Ahogy nem állt ki mellettem, amikor a barátnője, Haisley leégetett a fél iskola előtt, vagy ahogy hagyta, hogy a csaj kitaláljon rólam egy sztorit, és soha nem védett meg. Mindennek a tetejébe még ahhoz is volt képe, hogy azzal a muffinnal, amit *együtt sütötünk*, összekente a végzős művészeti projektemet.

Csak az akadályozott meg benne, hogy a lábára tapossak és mondjak neki pár keresetlen szót, hogy eléggé biztosra vettem, hogy igazából ezt soha nem akarta. A barátnője utána mindig diadalmasan vigyorgott rám, és az a Ryan, akit ismertem, sokkal inkább tűnt olyan srácnak, aki magára vállalja a dolgokat mások helyett, mint hogy ilyet tegyen.

Szóval az igazságot sosem tudtam meg, de már semmi sem tűnt olyan borzasztóan rossznak, különösen ennyi év távlatából. Gyerekek voltunk, és hülyeségeket csináltunk. Igen, utáltam őt, de most tudott egy munkalehetőséget. Ráadásul hosszú évek teltek el, úgyhogy nevetséges lett volna továbbra is haragot tartani, nem?

– Barom. – William a telefonját nézte, és úgy tűnt, nem igazán érdeklí Ryan vallomása. – Hé, úgy tűnik, épp licitháborúba keveredek az eBay-en. Magatokra hagylak titeket, ravasz üzletembereket, hogy lefolytasátok a szerződés megtárgyalását.

– EBay? Van, aki azt még használja? – kérdezte Ryan.

– Igen. Én folyton mindenfélét rendelek onnan.

– Például?

William szemében csintalan fény villant. Titokzatosan felvonta a szemöldökét, és hátrálni kezdett.

– Mindenfélét – ismételte, aztán sarkon fordult, és elment.

Ryan a fejét csóválta.

– Valószínűleg dildókat.

– Egyértelműen dildókat – értettem egyet. A gyomrom majd szétdurrant az idegesen repkedő pillangóktól, de Ryan barátságos tekintete nem passzolt kemény külsejéhez. Álmodni sem mertem volna, hogy dildókról beszélgessek egy fickóval, akivel a gimi óta most találkoztam először, főleg azzal, akivel kapcsolatban megesküdtem, hogy a halálos ellenségem, még a ruhaletépős fantáziavilágomban is.

Arra gondoltam, megkérdezem, hogy emlékszik-e rám, de mi van, ha visszavonja az állásajánlatot, ha eszébe jutok?

– Van magánál a munkáiból? Portfólió vagy ilyesmi?

A szavai ott lógtak a levegőben. Az idő lelassult, mintha a pillanatban rejlő lehetőségnek hatalmas súlya lett volna. Az ártatlan szavak mögött kíváncsiságot és érdeklődést éreztem. Mintha ott sistergett volna a levegőben, akár az elektromosság, és csak ki kellett volna érte nyújtanom a kezem. Valahogy az, hogy helyrehozom vele a dolgot, olyan volt, mintha eltakarnék egy régi, elfeledett sebhelyet. De másrészt lehet, hogy újra feltépem a sebet.

– Beülhet az órára – feleltem.

Kicsit kóválygott a fejem, ahogy meghallottam a saját szavaimat, amik ugyanolyan ártatlanul hangzottak,

mint az övéi, de ugyanúgy megvolt a maguk titkos jelentése. Nem azt mondtam, hogy e-mailben elküldöm a portfóliómat, sőt azt sem ajánlottam fel, hogy megmutatom néhány vázlatomat, amik pár lépésre lapultak a rajztáskámban. Nem tehettem róla. Bármelyik másik napon meglett volna hozzá az erőm, hogy hagyjam ártatlanul elszállni a pillanatot, de ma? Ma éreztem az évszakok változásának és az ünnepek közeledtének háttérizgalmát. Olyan napnak éreztem, amikor kockázatot az ember, vakmerő dolgokat tesz, és képtelen voltam uralkodni magamon.

– A klasszikus Van Gogh-kép, a *Csillagos éj* újraalkotása lesz a feladat, de halloweeni színekkel. Mostanra ez egyfajta művészi klisévé vált, viszont mindenki azt kérdezte, mikor csináljuk a *Csillagos éjt*, szóval...

– Nem Van Gogh vágta le a péniszét vagy hasonlót, és küldte el a barátnőjének?

Elvigyorodtam.

– A fülét. Arra viszont nem emlékszem, hogy elküldte-e vagy személyesen adta át. Gondolom, az ember szeretné, ha az ilyesmi frissen érne oda, nem?

– Nos, akkor elfelejtette a legfontosabb részletet. Ez kábé akkora különbség, mint SMS-ben szakítani vagy személyesen.

– Ja, persze, mert fül vagy pénisz, mi a különbség? De a kézbesítés módja...

Ryan bólintott.

– Láttam a fickó festményeit. Valószínűleg sokkal többet használta a fülét, mint a péniszét.

A kezemmel elrejtettem a mosolyomat, és a fejemet csóváltam.

– Ha azt hiszi, hogy elég pár poén híres festőkről, és kedvelni fogom, igaza van. – Megijesztett, hogy ez milyen gyorsan megtörtént. Az a könnyed beszélgetés, ami régen jellemzett minket, most úgy tért vissza, mintha semennyi idő sem telt volna el. Eszembe jutott, milyen gyorsan beleestem, és mennyire fájt, amikor ridegséggel viszonzta tinilányos szerelmemet.

– Ki mondta, hogy azt akarom, hogy kedveljen? Én csak a gyakorlat miatt vagyok itt. Az álmom az, hogy elég híres legyek ahhoz, hogy ha levágom egy testrészem, arról a gimisek évszázadokon át tanuljanak.

Szúrósan néztem rá.

– Alkut ajánlok. Ülje végig az órát, és aztán, ha látom, mit tud, elmondom, hogy az öncsonkítása mennyire rázná meg a művészvilágot!

– Tökéletes. Vannak eszközei ujjfestéshez, igaz?

A szememet forgattam, de elmosolyodtam, amikor visszatértem a helyiség előkészítéséhez. A szívem kalapált a rövid beszélgetésünktől, és már rég nem éreztem magam ilyen kótyagosnak, pláne attól nem, hogy egy pasival beszéltem. Döbbenetesen jóképű volt, és rendelkezett azzal a gyors, játékos személyiséggel, amit szerettem.

Még azt sem tudtam, hogy facér-e, vagy mik a szándékai azon túl, hogy egy művészre van szüksége. Istennem, amennyire tudtam, talán még mindig Haisley-vel jár! Tettem magamnak egy gyors ígéretet. Ha ez a helyzet, akkor először megtalálom a módját, hogy tönkretegyem a nő napját, aztán olyan messze szaladok Ryantól,

amennyire lehet. Az én megbocsátási képességem is véges.

Azt viszont tudtam, hogy úgy érzem magam mellette, mintha egyenesen visszakerültem volna a gimibe, ahol egy egyszerű pillantástól zakatolt a szívem és égett a bőröm. De többet adott, mint egy pillantás, nem?

Mély, megnyugtató lélegzetet vettem. Csak annyit kellett tennem, hogy emlékeztetem magam a művészeti iskolára. Nem számít, hogy ki lett Ryanból vagy mit akar, az a legfontosabb. Párizs. A jövőm. Az álmaim. Minden attól függött, hogy januárban felszállok-e a gépre és elindulok-e életem új fejezete felé. Remélhetőleg ez lesz a könyvnek az a része, ahol a dolgok érdekessé válnak. Eddig az életem regénye azokat a részeket jelentette, amiket átfut az ember, miközben eldönti, hogy megér-e néhány dolcsit.

Csak emlékezmem kellett erre. Volt lehetséges jövőm, amire gondolnom kellett, és az hiányzott a legkevésbé, hogy beleesek valami pasiba, aki miatt azt hinném, hogy van okom maradni és elszalasztani az esélyt.

De tényleg szükségem volt valódi melóra. Bármenynyire is szerettem az esti órákat az otthonban, ez nem épp a Sixtus-kápolna volt.

Elkezdtem az órám, és elhebegtem a rövid emlékeztetőt a festékkeverésről, és hogy hogyan hozzunk létre színpalettát egy nagyobb projekthez.

Nem egyszer elakadtam, mert muszáj volt lopva Ryanre pillantanom. Nem egyszerűen jóképű volt. Mintha kikristályosodott női vágyból vészték volna ki, és letették volna az orrom elé. Pontosan a szexi nekem szóló receptje volt. Magabiztos, de nem tenyérbe mászóan. Sö-

tét, dús szemöldök, sötét haj, a külseje pedig valahol az akcióhős és egy romantikus film férfi főszereplője között volt. El tudtam képzelni, ahogy oroszoknak húz be egy elrabolt hajó orrában, vagy lányokat emel fel a szakadó esőben, miközben örök szerelmet vall. Oké, kit akarok becsapni, azt képzeltem el, ahogy engem vesz a karjába abban a szakadó esőben.

Vagy nagyon, nagyon rég szentelt nekem figyelmet egy pasi, vagy Ryan különleges volt.

Szinte éreztem, hogy az agyam azt akarja, figyeljek rá, mintha próbálna szólni, hogy: *tudod, mi különleges még, te petefészekagyú? Párizs! A művészeti iskola! A szakmai és pénzügyi jövőd! Az álmaid!*

A petefészkeimet túlságosan lefoglalta, hogy egyik nevetséges fantáziát játsszák le a másik után. Amíg egyenesen Mr. Szexálomra néztem, logikának esélye sem volt a koponyámban. Minden csupa szívecske megcsókos emoji. Még az sem segített, hogy emlékeztettem magam, mekkora seggfej volt a középsuli végén. Az mi-kor volt, egymillió éve? Kettő? Hogy hibáztathatnám őt és azokat az intenzív, parázsló barna szemeket olyasmikért, ami olyan régen történt?

Ryan nagyon koncentrált, hogy jó munkát végezzen, de imádnivalóan pocsekul ment neki. Megkönnyebbülten láttam, hogy viccelt az ujjfestéssel kapcsolatban, de úgy fogta az ecsetet, mintha valakit fejbe akarna vágni vele. Többször kellett megállnom és segíteni neki, mint a nyugdíjasoknak, mert színlátási zavarral is küzdött.

– Mit kapunk, ha összekeverjük a sárgát és a pirosat?
– kérdeztem.

– Barnát – felelte magabiztosan.

Próbáltam nem nevetni. Komolyan vettem a munkámat, még akkor is, ha kevesebbet fizettek, mint a minimálbér, és még a kellékek sem jöttek ki belőle. A szüleim sosem vitték túl sokra a karrierjükben, de valamit megtanítottak: hogy becsülettel végezzem a munkámat, mindegy, mi az. Apám esetében ez azt jelentette, hogy irodaházakban mossa fel a padlót, anyám meg időpontokat egyeztetett egy fogorvosi rendelőben. Mégis megtanítottak rá, hogy a jól végzett munkára legyen büszke, ne arra, hogy milyen munkát végzek.

Apu mindig úgy fejezte ki a dolgokat, hogy azt megjegyeztem, és ma is emlékszem, mit mondott arra, amikor közöltem, hogy művész akarok lenni. Nem vette el a kedvem, és nem mondta, hogy nincs benne pénz. Egy ideig elgondolkodott, mély lélegzetet vett, és bólintott.

„Az nagyszerű. Az emberek megpróbálják majd leszólni, de ők azért is leszólnának, mert vízvezeték-szerelő, szakács vagy titkárnő akarsz lenni. Csináld jól, és soha nem kell foglalkoznod azzal, mit mondanak!”

Ezért amikor Ryan felnézett rám azokkal az ábrándos, világosbarna szemekkel, csak lenéztem a palettájára, és a feladatra koncentráltam. Apa azt akarná, hogy jusson eszembe, most az a dolgom, hogy festészetet tanítsak, és Ryannek nagy szüksége van a tanításra.

– Ami azt illeti, narancssárga lesz. – Gondolkodás nélkül megragadtam a kezét, és megmutattam, hogy inkább körkörös mozdulatokkal keverje a festéket a bizonytalan vagdalkozás helyett, ahogy ő csinálta. Aztán amint befejeztem, elhúztam a kezem a hihetetlenül meleg és csodás bőrétől, és bizsergés cikázott át rajtam ott, ahol egymáshoz értünk.

– Hm – szólalt meg. – Azt hiszem, nem értettem meg a technikát. Megmutatná még egyszer?

Majdnem meglegyintettem, és kuncogtam, mint egy idióta, de sikerült elnyomnom magamban, miközben elfordultam és lehunytam a szemem. *Párizs*. Úgy kántáltam a szót a fejemben, mint egy mantrát. Eddig tökéletesen sikerült kerülnöm a férfiakat. Éreztem, hogy apránként átküzdöm magam a kislányos marhaságon, ami azzal fenyegedett, hogy vakká és süketé tesz a józan észre.

– Minket is megtanít, hogyan fessük le ezt a szart? – csattant fel nagyí. A szavai kicsit egybefolytak Earl fogain keresztül. – Vagy egész este azzal a kisfiúval fog flörtölni ott elöl?

– Szüksége volt segítségre? – kérdeztem. A hangom feszült sikkantás volt, de úgy tettem, mintha minden rendben lenne.

– Aha. – Az asszony ajka gonosz mosolyra húzódott. – Elfelejtettem, milyen is a francia csók. Esetleg maguk begerjedtek megmutatnák?

Earl, akinek a szája beesett, gyűrött kis lyuk volt a foga nélkül, rekedt nevetésben tört ki, amit köhögéssel tarkított. A többi diákom vagy nem tartotta viccesnek a nagyit, vagy nem értettek semmit, nem tudtam eldönteni.

Az óra végére Ryan festménye valahogy még mindig úgy nézett ki, mintha ujjal alkotta volna, pedig láttam ecsetet használni. Kétségtelenül ez volt a legrosszabb festmény, amit felnőtől valaha láttam. Ha Jackson Pollocknak Picassóval közös gyereke született volna, aki felnőve kokainfüggő lett, és elvonási tünetektől remegő kézzel festett volna, még az is jobban sikerült volna,

mint Ryan műve. A magasba tartotta, és összeráncolt homlokkal nézegette, aztán megfordította, és halványan elmosolyodott.

– Á, fejtetőn volt! – mondta.

– Biztos benne? – kérdeztem oldalra billentve a feje-
met.

– Nem, nem igazán. Mázlija van, hogy nem festőta-
nárt kerestem, mert az égvilágon semmit sem tanultam.

Összevontam a szemöldökömet.

– A többi diákom nem panaszkodott.

– Gondolom, nekik nem volt annyira nehéz arra kon-
centráltni, amit mond, ahelyett, hogy hogyan néz ki, ami-
kor mondja.

Zavartan végigsimítottam a hajamon, és azonnal arra
gondoltam, hogy biztosan végig cikin csináltam valamit.

– Nem, mármint úgy értem, jólesett figyelni magát.
Látom, hogy ez nagyon fontos magának. Azt hiszem,
egyszerűen elfelejtettem odafigyelni.

Elvigyorodtam.

– Ha odafigyelt volna, és ez a kép lett volna a vége,
kirúgnám magam.

– Egy ilyen klassz helyről? Kizárt. Egy ilyen melót
nem adhat fel.

– Hé, idehallgasson! Mázli, hogy ez az állás az enyém.
Azt csinálom, amit szeretek, és fizetnek érte.

Ryan arcán lassú mosoly terült szét.

– Ez tetszik.

– Mi tetszik?

– Szenvedélyes. Ez üdítő.

– És maga? Az a szenvedélye, hogy idősotthonokban
festőórákat vesz?

Nem válaszolt azonnal. Csak végignézett rajtam, közben az ajkába harapott, aztán úgy húzta el róla a fogait, hogy attól elgyengült a térdem.

Párizs. Csak gondolj Párizsra...

Ryan arca megváltozott, mintha valami kellemetlen jutott volna eszébe. Egy pillanat alatt eltűnt a testbeszédéből a flörtölés és a szexiség, csak barátságosság és profizmus maradt, forróság nélkül.

– Ami azt illeti, két szenvedélyem van. Vezetni az üzletemet, és... ez furán fog hangozni, de az ünnepek.

– Mi ebben a furá? Mindenki szereti az ünnepeket.

Kissé félszegen vonogatta a vállát, ami aranyos volt egy ilyen dögös pasitól.

– Talán nem annyira, mint én.

Elvigyorodtam.

– Bocs. Kicsit nehéz elképzelni, milyen lehet, ha valaki túlságosan odavan az ünnepekért. Mikulásnak öltözve énekel karácsonyi dalokat? Maga az a háztömbben, aki halloweeni horrorházzá alakítja a lakását? Vagy az, aki a zarándokokról vagy őslakos indiánokról szónokol, mielőtt hagyná, hogy bárki ehessen egy falatot is a hálaadási vacsorából?

Ryan a tarkóját dörzsölte, és úgy grimaszolt, mint aki nem tudja, hogy most mit válaszoljon.

– Mi az? – nevettem fel. – Azt ne mondja, hogy maga...

– Hát... a zarándokos dolgot sosem csináltam. De szerintem az emberek tényleg nem értik a hálaadás lényegét.

– Jaj, ne! – hördült fel William, aki épp bedugta a fejét az ajtón.

Úgy ugrottam el Ryantól, mintha rajtakaptak volna valamin.

– Elkéstem? Bevallotta már, mekkora kocka? – William besétált, és a homlokát ráncolta, miközben kivette a festményt Ryan kezéből. – Jesszusom! Te festőtanárnak nevezed magad? Ez úgy fest, mintha hagytad volna, hogy annyi festéket nyeljen le, amennyit csak tud, hogy aztán visszahányja a papírra. Igazából már az is túl kedves feltételezés, hogy a szájából jött ki. Talán a...

– Köszönöm a szakmai kritikát, William! – szakította félbe Ryan. – Legközelebb nagyon fogok igyekezni, hogy jobban sikerüljön.

– Ha belegondolok, láttam egy elefántot, ami jobb lett ennél. Tényleg. Van egy hely, ahol...

– Értjük – szólt közbe Ryan. Farkasszemet nézett Williammel, egyértelműen azt üzenté, hogy „kopj le”, de a pasinak vagy nem esett le, vagy nem érdekelté.

– Szóval... – William körbesétált a szobában, a kezét lustán végighúzta mindenén, amit elért. Megfogott egy ecsetet, végigjáratta rajta az ujjait, aztán némi gondolkodás után visszatette. – Bejövök, ti meg úgy vigyorogtok itt egymásra, mint két begerjedt gimnazista. Ez nagyon szokatlan. Mi történt azzal a Ryannel, akit ismerék?

– Mi nem...

– Csss! – szólt közbe William. – Nem kell kifogásokat keresni. Felnőtték vagyunk. Csak megpróbálom kideríteni, hogy a jó barátom... – Ryan mellé állt, és megszorította a vállát. – ...hogy a *jó barátom* szeme miért guvad ki hirtelen, amikor általában ő „Mr. Csak barátok vagyunk”.

– Ha továbbra is azt akarod, hogy jó barátodként tekintsek rád, talán választhatnál jobb időpontot is, hogy erről beszéljünk – szúrta ki Ryan az összeszorított ajkai közül.

– Ó! Ó! Óóóó! – William kacsintott. – A francba, én most épp kamatystoppolok, igaz? Mindig is szerettem úgy gondolni magamra, mint... Mi a kamatystoppoló ellentéte? Kamatykapu? Nem, az úgy hangzik, mint egy bordély. Kamatyhagyó? Kamatyteremtő? – Az állat kocogtatva elindult az ajtó felé, közben további lehetőségeket mormogott, aztán köszönés nélkül kiment.

Ryan a fejét csóválta.

– Ismeri őt elég régóta ahhoz, hogy ne kelljen bocsánatot kérnem?

– Igen, sajnos a felesége nagymamája visszatérő diákom.

– Hát, még nem is magyaráztam el, mit is keresek itt pontosan. Kellene egy ember, aki legyárt néhány posztert és egyéb kelléket a halloweenakármire, amit rendezek. Nagy céges buli mindenkinek a pékségeimben és a Galleonnál. Nem lenne nagy banzáj. Ne legyen túl hivatalos, de azt szeretném, hogy legyen személyes jellege, így nem akarok előre gyártott cuccot venni.

– Mégis hány emberről beszélünk?

– Hát, nekem kábé harminc alkalmazottam van. A Galleon munkatársai ennél egy kicsit többen vannak. Szóval... Mondjuk kétezer-harminc ember?

Elkerekedett a szemem, de próbáltam adni a lazát.

– Értem. És közvetlenül maga alatt dolgoznék?

– Ha azt szeretné – válaszolta. Egy pillanatig csend támadt, a szája jókedvűen megrándult.

Lángolt az arcom, de bólintottam.

- Maga alatt megfelel. Mármint bárhogy jó lenne.
 - Behunytam a szemem, és lehorgasztottam a fejem. –
- A munka jól hangzik. Köszönöm.